

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

13 septembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Petru Moraru, Ghenadie Nicolaev, Vladimir Timofti și Nadejda Toma,

a judecat fără citarea părților, recursul ordinar prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2015, declarat de inculpatul

Cîrpa Valeriu Ion, născut la 15 decembrie 1960, originar și locuitor mun. Chișinău, com. Trușeni, str. Precup, 36.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 08.09.2014 - 23.09.2015;

Instanța de apel: 19.10. - 11.12.2015;

Instanța de recurs: 14.03. - 13.09.2016.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 23 septembrie 2015, Valeriu Cîrpa a fost achitat de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (2) lit. c) Cod penal, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

2. De către organul de urmărire penală, V. Cîrpa a fost învinuit de săvârșirea delapidării, adică însușirea ilegală a bunurilor altei persoane încredințate în administrarea vinovatului, cu cauzarea unei daune în proporții considerabile, în următoarele circumstanțe.

V. Cîrpa, fiind angajat al SRL „Vildsat”, conform contractului individual de muncă și a contractului de răspundere materială deplină din 20 septembrie 2012, deținând funcția de șofer internațional, la 26 iulie 2013, aflându-se în Federația Rusă or. Krasnodar, a primit de la Gh. Gotovcicov bani în sumă de 4600 euro, pe care urma să îi transmită directorului întreprinderii SRL „Vildsat”, E. Brînca, însă revenind la 05 august 2013 în R. Moldova, a transmis părții vătămate E. Brînca doar suma de 1200 euro, comunicându-i că alte sume de bani nu a primit, cauzându-i astfel părții vătămate E. Brînca prejudiciu material considerabil în sumă totală de 2917 euro, care conform cursului BNM la 05 august 2013, constituia 48713 lei.

3. Procurorul, a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care V. Cîrpa să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 191 alin. (2) lit. c) Cod penal, la 4 ani închisoare, iar în temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii, să fie suspendată condiționat pe perioada probațiunii de 4 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în domeniul transporturilor pe termen de 5 ani.

În susținerea apelului, procurorul, cu referire la explicațiile Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție a R. Moldova nr. 5 din 19 iunie 2006, a invocat, că prima instanța la pronunțarea sentinței de achitare nu a apreciat la justa valoare probele cercetate în ședința judiciară, dându-le o apreciere neobiectivă și greșit a pus la baza hotărârii declarațiile contradictorii ale inculpatului V. Cîrpa care nu și-a recunoscut vina.

Din conținutul sentinței rezultă, că prima instanță, nu a făcut analiza obiectivă a tuturor probelor anexate la dosar, cât și a celor examinate în cadrul cercetării judecătorești, dînd apreciere doar probelor convenabile pentru concluzia făcută, indicînd greșit, că probele pe care s-a bazat procurorul sunt insuficiente pentru confirmarea concluziei acuzării, iar celor de bază dîndu-le apreciere critică.

3.1. Avocatul P. Cucu în numele părții vătămate E. Brîncă, la fel a contestat cu apel sentința, solicitînd casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care V. Cîrpa să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 191 alin. (2) lit. c) Cod penal.

În susținerea apelului apărarea a invocat, că prima instanță greșit a pus la baza sentinței de achitare declarațiile contradictorii ale inculpatului V. Cîrpa, ori, vinovăția acestuia a fost pe deplin confirmată prin cecul depistat în cabina automobilului, declarațiile părții vătămate, martorului R. Galaiciuc, care pentru alimentarea autocamionului a cheltuit 1000 euro, iar inculpatul, fără ca să demonstreze prin careva bonuri de plată, a cheltuit suma de 3400 euro

Totodată, recurentul a specificat, că învinuitul poartă răspundere de valorile gestionate aflate asupra sa, fapt demonstrat prin contractul de răspundere materială semnat între angajator și învinuit la 20 septembrie 2012, ori, acest contract prevede că angajatul este obligat să asigure integritatea bunurilor, să prezinte în mod stabilit documentele justificate și dările de seamă.

În temeiul contractului de răspundere materială, V. Cîrpa respecta aceste prevederi însă în cazul dat la întoarcerea din Federația Rusă, a întocmit darea de seamă pe cursa efectuată refuzînd să o semneze.

Din acest raport, scris nemijlocit de învinuit, rezultă, că acesta s-a răzgîndit să semneze bonul deoarece avea de achitat mult, totodată primind și suma de 600 euro, adică el inițial a recunoscut-o și a menționat-o în raport, însă prima instanță nu a menționat acest fapt, indicînd doar că acest raport nu este semnat de învinuit.

Subsidiar, apărătorul a invocat, că inculpatul careva restanțe la salariu nu are, fapt confirmat prin certificatul nr. 1 din 22 iunie 2015.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2015, au fost admise apelurile declarate de procuror și avocatul P. Cucu în numele părții vătămate E. Brîncă, casată sentința și pronunțată o nouă hotărîre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care V. Cîrpa a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 191 alin. (2) lit. c) Cod penal, la amendă în mărime de 600 unități convenționale în sumă de 12000 lei, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau de a exercita activitate cu răspundere materială pe termen de 2 ani.

A fost admisă acțiunea civilă, fiind încasat de la inculpatul V. Cîrpa în beneficiul părții vătămate E. Brîncă suma de 2917 euro sau echivalentul în valută națională la data achitării, cu titlu de prejudiciul material.

La adoptarea soluției date, instanța de apel a constatat în fapt, că V. Cîrpa, fiind angajat în calitate de șofer al SRL „Vildsat”, conform contractului individual de muncă și a contractului de răspundere materială deplină din 20 septembrie 2012, la 26 iulie 2013, aflîndu-se în Federația Rusă, or. Krasnodar, a primit de la Gh. Gotovcicov bani în sumă de 4600 euro, care urmau să fie transmiși directorului întreprinderii SRL „Vildsat”, E. Brînca, însă revenind la 05 august 2013 în R. Moldova, a transmis părții vătămate E. Brînca doar suma de 1200 euro, comunicîndu-i că altă sumă de bani nu a primit, cauzîndu-i astfel părții vătămate E. Brînca prejudiciu material considerabil în sumă totală de 2917 euro, care conform cursului BNM la 05 august 2013, constituia 48713 lei.

Astfel, cu toate că inculpatul vinovăția în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (2) lit. c) Cod penal nu a recunoscut-o, instanța de apel a conchis, că vinovăția acestuia se confirmă prin declarațiile părții vătămate E. Brînca; procesul-verbal de ridicare din 30 septembrie 2014 (f.d. 48); procesul-verbal de examinare a obiectului din 20 septembrie 2013 (f.d. 50); procesul-verbal de confruntare între partea vătămată E. Brînca și învinuitul V. Cîrpa din 25 aprilie 2014 (f.d. 83).

La fel, instanța de apel a enunțat, că nerecunoașterea vinovăției de către inculpat, nu echivalează cu achitarea acestuia, devreme ce probele prezentate în sprijinul învinuirii, cercetate și după caz verificate în ședința instanței de apel, dovedesc cu certitudine săvîrșirea infracțiunii imputate, ori, versiunea lui V. Cîrpa precum că nu a săvîrșit infracțiunea imputată, instanța de apel a considerat-o drept o metodă de apărare.

La capitolul individualizării pedepsei, instanța de apel s-a condus de prevederile art. art. 7, 61, 75 alin. (2) Cod penal, avînd în vedere gravitatea infracțiunii, care conform art. 16 Cod penal, se clasifică ca fiind una gravă, motivul acesteia, de personalitatea inculpatului care la locul de trai se caracterizează pozitiv, este fără antecedente penale, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului.

Referitor la acțiunea civilă, instanța de apel a considerat, că conform art. 387 alin. (1) Cod de procedură penală, au fost dovedite temeiurile și mărimea prejudiciului cerut de partea vătămată E. Brînca.

5. Inculpatul V. Cîrpa, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 8), 12) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, solicitînd casarea acesteia, cu menținerea sentinței fără modificări.

În susținerea recursului inculpatul a invocat, că cerința obligatorie pentru existența infracțiunii de delapidare a averii străine constă în faptul că obiectul material trebuie să fie efectiv, în condițiile legii, în gestiunea sau administrarea făptuitorului și să fie străin pentru acesta, încă procurorul nu a prezentat în susținerea învinuirii careva act juridic care să ateste primirea de către inculpat a sumei de 4600 euro în gestiune sau administrare, precum și confirmarea că aceste bunuri aparțin cu drept de proprietate ultimului.

Inculpatul nu a avut calitatea specială de administrator sau gestionar, deoarece nu a fost probat, că partea vătămată directorul SRL „Vildsat”, E. Brînca i-a încredințat inculpatului suma de 2917 euro în baza unei funcții în conformitate cu legislația

muncii sau în baza unor raporturi contractuale sau unor însărcinări speciale în conformitate cu legislația civilă.

Potrivit învinuirii înaintate, prejudiciul material i-a fost cauzat părții vătămate E. Brînca și nu SRL „Vildsat”, și tot din învinuire, precum și din declarațiile părții vătămate E. Brînca date la etapa urmăririi penale (*confruntare*) și în instanțele de fond, rezultă că banii în sumă de 4600 euro sunt banii personali a lui E. Brînca care trebuia să-i aducă inculpatul V. Cîrpa, care i-a transmis Gh. Gotovciov pentru ca ulterior E. Brînca să-i introducă în SRL „Vildsat”.

În acesta ordine de idei, recurentul a menționat, că instanța de apel nu a dat o apreciere corectă prejudiciului material în sumă de 2917 euro, cui anume acesta a fost cauzat, persoanei fizice E. Brînca sau persoanei juridice SRL „Vildsat”, la care a fost angajat inculpatul V. Cîrpa.

Instanța de apel nu a luat în considerație faptul, că atribuțiile de serviciu a inculpatului V. Cîrpa stabilite conform contractului individual de muncă și de răspundere materială din 20 septembrie 2012, încheiat cu SRL „Vildsat”, ca persoană juridică, din care rezultă, că în atribuțiile inculpatului V. Cîrpa intra prestarea serviciilor de transport a încărcăturilor și nu calitatea de intermediar în transportarea sumelor de bani pentru persoana fizică E. Brînca, mai mult, cu referire la *Hotărîrea Parlamentului R. Moldova nr. 1377-XII din 06 aprilie 1993 „Privind modul de transmitere a materialelor în organele de anchetă”*, recurentul a specificat, că careva mijloace de probă odată cu depunerea plîngerii nu au fost prezentate anume de către persoana fizică E. Brînca.

În viziunea recurentului, în speță nu au fost respectate prevederile pct. 6 lit. e) al Regulamentului „privind inventarierea” aprobat prin ordinul Ministrului Finanțelor nr. 27 din 28 aprilie 2004 și elaborat în baza Legii contabilității „Persoanele fizice și juridice specificate în pct. 5, sunt obligați să efectueze inventarierea generală a patrimoniului: e) în caz de furturi, **delapidări**, sustrageri sau abuzuri, precum și deteriorări ale bunurilor, imediat la depistarea acestora”.

La fel, recurentul a specificat, că nevinovăția inculpatului se demonstrează prin faptul că nu a fost determinat gradul prejudiciabil al infracțiunii conform semnelor ce caracterizează elementele infracțiunii: obiectul, latura obiectivă, subiectul și latura subiectivă, și anume:

- 1) nu a fost constatată delapidarea averii străine, săvîrșită cu cauzarea de **daune în proporții considerabile** lui E. Brînca ca persoană fizică sau SRL „Vildsat”, ca persoană juridică.

La acest segment, recurentul a făcut trimitere la explicațiile pct. 28 al Hotărîrii Plenului Curții Supreme de Justiție a R. Moldova, nr. 23 din 28 iunie 2004 „Cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor”, specificînd, că instanța de apel în cazul vizat, adoptînd o hotărîre de condamnare urma să țină cont de suma totală a veniturilor constatate conform datelor contabilității financiare la SRL „Vildsat” ultima avînd un rulaj anual de milioane de lei și care este venitul lui E. Brînca ca persoană fizică, ori, la calificarea sustragerii, săvîrșită cu cauzarea de daune considerabile este necesar să se țină cont de faptul că caracterul considerabil al daunei cauzate se stabilește luîndu-se în

considerație valoarea, cantitatea și însemnătatea bunurilor pentru victimă, starea materială și venitul acestuia, existența persoanelor întreținute, alte circumstanțe care influențează esențial asupra stării materiale a victimei.

Chiar dacă aprecierea subiectivă de către victimă este importantă la stabilirea caracterului considerabil al daunei cauzate, aceasta nu trebuie să influențeze asupra regulii că, prin sustragere poate fi cauzat doar un prejudiciu patrimonial efectiv (real), de aceea, nu trebuie confundat modul de determinare a prejudiciului patrimonial cu caracterul acestui prejudiciu;

- 2) nu a fost constată delapidarea averii străine, săvârșită prin transmiterea în administrare a banilor personali a lui E. Brînca, ori, bonul de plată, care a fost pus la baza condamnării, în viziunea recurentului nu poate servi în calitate de probă, deoarece în acest înscris lipsește careva semnătură a inculpatului V. Cîrpa.

Unicul martor din partea acuzării este cet. R. Galaiciuc, însă nici declarațiile acestuia nu confirmă vinovăția inculpatului dat fiind faptul, că acesta nu știe câți bani a primit inculpatul V. Cîrpa de la Gh. Gotoviciov, iar procurorul nu a solicitat audierea ultimului, care să confirme transmiterea lui V. Cîrpa a sumei de 4600 euro, pentru persoana fizică E. Brînca.

Tot aici, recurentul a menționat, că bunurile pot fi încredințate în baza funcției de răspundere a făptuitorului, a raporturilor contractuale sau însărcinării speciale din partea proprietarului, încredințarea bunurilor în baza raporturilor contractuale poate fi făcută de oarecare subiecte ale drepturilor civile, atât de persoane fizice cât și de persoane juridice, încredințarea bunurilor în celelalte cazuri (în baza funcției de răspundere și însărcinării speciale) se face, în principal, în privința bunurilor persoanelor juridice, în cadrul raporturilor de muncă.

La fel, în viziunea recurentului, conform procesului-verbal al ședinței instanței de apel și a părții descriptive a deciziei contestate, rejudecând cauza potrivit regulilor generale și adoptînd o hotărîre prin care inculpatul a fost condamnat instanța de apel, contrar prevederilor art. art. 8 alin. (3), 24 alin. (2), (3), 66 alin. (2) pct. 1), 101 alin. (1), 281 alin. (2), 296 alin. (2), 314 alin. (1) și (2), 325 alin. (1), 384 alin. (4), 385 alin. (1), 389 alin. (2), 394 alin. (1) pct. 1), 2), 414 alin. (2), (6), 417 alin. (1) pct. 8), 419 Cod de procedură penală:

a) și-a fondat soluția pe probe necercetate și neverificate public în ședința instanței de apel, nemijlocit și sub toate aspectele, separat și în coroborarea, fiind dat citirii doar listei probelor care au stat la baza învinuirii în faza de urmărire penală.

b) judecînd cauza, nu a ținut cont de toate circumstanțele incriminate inculpatului V. Cîrpa în rechizitoriu.

În final, recurentul a invocat, că aceste divergențe și neclarități exclud posibilitatea întemeierii deciziei contestate și denotă în mod lucid că instanța de apel nu a rejudecat cauza în condițiile legii, nu a soluționat fondul cauzei penale în raport cu circumstanțele imputate inculpatului V. Cîrpa.

6. Asupra recursului declarat de inculpat a depus referință procurorul, solicitînd respingerea acestuia, deoarece motivele invocate de recurent nu sunt aplicabile din

punct de vedere al prezenței erorii de drept, prevăzute la art. 427 Cod de procedură penală.

7. Judecând recursul ordinar declarat, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că acesta urmează a fi respins, ca inadmisibil, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 434 Cod de procedură penală, judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărîrii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de titularul acestuia.

În conformitate cu dispoziția art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța este în drept să-l respingă, ca inadmisibil, cu menținerea hotărîrii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (*este tardiv sau inadmisibil*) ori nu este întemeiat legal (*este nefondat*). Recursul este nefondat atunci când hotărîrea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Conform art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în baza temeiurilor stipulate expres în acest articol.

Or, rațiunea exercitării căii de atac, în particular avîndu-se în vedere recursul ordinar, rezidă în preîntîmpinarea și înlăturarea erorilor în domeniul justiției, iar controlul judecătoresc pe care acesta îl declanșează, are un rol preventiv și unul reparator al erorilor de drept admise de instanțele ierarhic inferioare.

În acest context, revenind la textul recursului declarat de apărare, Colegiul penal lărgit constată că titularul acestuia invocă de drept temeiurile stipulate de art. 427 alin. (1) pct. 8), 12) Cod de procedură penală, potrivit cărora decizia instanței de apel poate fi atacată cu recurs în cazul în care nu au fost întrunite elementele infracțiunii și faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

În esență, recurentul critică hotărîrea adoptată de instanța de apel sub aspectul modalității greșite de apreciere a probelor, instanța de apel nu a pătruns în esența cauzei deferită judecării și eronat a dispus condamnarea lui V. Cîrpa în baza art. 191 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Verificînd alegațiile recurentului, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit conchide că, acestea sunt neîntemeiate, iar instanța de apel la adoptarea soluției de *admitere a apelurilor declarate de procuror și avocatului P. Cucu în numele părții vătămate E. Brînca, cu casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, potrivit căreia V. Cîrpa a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 191 alin. (2) lit. c) Cod penal, la amendă în mărime de 600 unități convenționale, în sumă de 12000 lei, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau de a exercita activitate cu răspundere materială pe termen de 2 ani, cu admiterea acțiunii civile, fiind încasat de la inculpatul V. Cîrpa în beneficiul părții vătămate E. Brînca, suma de 2917 euro, sau suma de bani echivalentă în valută națională la data achitării, cu titlu de prejudiciu material, a respectat prevederile art. art. 414-417 Cod de procedură penală, adoptînd o soluție corectă și întemeiată.*

Colegiul penal lărgit a statuat asupra acestei concluzii reieșind din următoarele considerente.

În primul rând, relevant este de menționat că la această etapă a procedurilor instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, ori, aceasta fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond. Deci, Colegiul penal lărgit nu examinează criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de fond și cea de apel, corectitudinea condamnării inculpatului de cele imputate prin rechizitoriu.

Totodată, în același context, se remarcă că în cadrul procesului penal aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire, instanțele judecătorești, cât și de părțile din proces, se concretizează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități.

Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale. Convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv.

Termenul „*convingere intimă*” exprimă atitudinea imparțială, independentă, fără prejudecăți față de o probă sau alta.

Adică, judecătorul este independent la aprecierea probelor, nefiind legat de opiniile altor persoane sau instanțe. Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența și utilitatea acestora, iar toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării.

Raportînd cele expuse supra la verificarea și aprecierea probelor efectuată de instanța de apel, Colegiul penal lărgit evidențiază că, instanța de apel corect a ajuns la concluzia despre vinovăția inculpatului de cele imputate prin rechizitoriu și just a apreciat probatoriul acumulat.

Autorul recursului invocă că, instanța de apel a apreciat unilateral probele administrate, însă, din actele cauzei se constată că instanța le-a creat părților condițiile necesare, cercetînd probele așa cum au fost prezentate de părți și a conchis corect asupra circumstanțelor de fapt ale cauzei, efectuînd o încadrare juridică corectă.

Tot în acest context, Colegiul penal reține că, după cum rezultă din prevederile art. 314 Cod de procedură penală, instanța de judecată este obligată, în procesul judecării cauzei, să cerceteze nemijlocit și sub toate aspectele, probele prezentate de părți, creîndu-le acestora condiții necesare pentru cercetarea multilaterală și în deplină măsură a circumstanțelor cauzei.

Astfel, făcînd o analiza minuțioasă a materialelor cauzei, Colegiul penal constată că alegațiile recurentului privitor la pretinsa eroare judiciară reținută la calificarea juridică a acțiunilor inculpatului sunt vădit nefondate, iar instanța de apel, corect și-a motivat soluția de condamnare a lui V. Cîrpa în baza art. 191 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Prin urmare, opozabil celor enunțate de recurent, Colegiul penal lărgit verificînd materialele dosarului, specifică că judecînd apelurile instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptînd o soluție corectă de casare a sentinței de achitare, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri de condamnare, ori, soluția instanței de apel este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit cercetate în ședințele de judecată în

condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-a stabilit cu certitudine că inculpatul a săvârșit infracțiunea incriminată în circumstanțele descrise în rechizitoriu.

De altfel, corect instanța de apel a pus la baza condamnării lui V. Cîrpa următoarele probe: declarațiile părții vătămate E. Brînca; procesul-verbal de ridicare din 30 septembrie 2014 (f.d. 48); procesul-verbal de examinare a obiectului din 20 septembrie 2013 (f.d. 50); procesul-verbal de confruntare între partea vătămată E. Brînca și învinuitul V. Cîrpa din 25 aprilie 2014 (f.d. 83).

Așadar, instanța de recurs reiterează că, chestiunea de apreciere a probelor și temeinicia faptelor dovedite de ele, nu este obiect de cercetare la etapa judecării recursului, ori, pentru a constitui temei de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării, o atare eroare nu a fost reținută de către instanța de recurs și careva probe denaturate care ar răsturna soluția instanței de apel nu au fost constatate.

În privința argumentelor invocate de apărare referitor la necesitatea menținerii soluției primei instanțe de achitare a inculpatului V. Cîrpa de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (2) lit. c) Cod penal, Colegiul penal lărgit consideră poziția respectivă nefondată, ori, corect a fost statuat de către instanța de apel că, versiunea inculpatului, precum că nu a săvârșit fapta imputată este declarativă, nu are acoperire probatorie și presupune o metodă de apărare a inculpatului.

Astfel, instanța de apel corect a enunțat, că în cadrul cercetării judecătorești a instanței de apel, urmare a probelor administrate, cu certitudine s-a constatat, că V. Cîrpa, fiind angajat în calitate de șofer al SRL „Vildsat”, conform contractului individual de muncă și a contractului de răspundere materială deplină din 20 septembrie 2012, la 26 iulie 2013, aflându-se în Federația Rusă, or. Krasnodar, a primit de la Gh. Gotovcicov bani în sumă de 4600 euro, care urmau să fie transmiși directorului întreprinderii SRL „Vildsat”, E. Brînca, însă revenind la 05 august 2013 în R. Moldova, a transmis părții vătămate E. Brînca doar suma de 1200 euro, comunicându-i că altă sumă de bani nu a primit, cauzându-i astfel părții vătămate E. Brînca prejudiciu material considerabil în sumă totală de 2917 euro, care conform cursului BNM la 05 august 2013, constituia 48713 lei.

Motivele invocate în recursul ordinar de către inculpatul V. Cîrpa, descrise în **pct. 5.** al prezentei decizii, Colegiul penal lărgit nu le consideră relevante și ele urmează a fi respinse din motivele expuse supra, reieșind din faptul că există un cumul de probe legal administrate și cercetate de instanța de apel, care incontestabil confirmă vina inculpatului V. Cîrpa în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (2) lit. c) Cod penal, iar pedeapsa aplicată precum și judecarea acțiunii civile, se încadrează în limitele legii penale.

Tot aici, Colegiul penal lărgit relevă, că instanța de apel corect a constatat că în acțiunile inculpatului V. Cîrpa sunt prezente toate elementele constitutive ale infracțiunii incriminate, inclusiv și latura obiectivă, argumente pe care instanța de recurs le acceptă și pentru a evita repetări inutile le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența și practica CEDO, care în pct. 37 a hotărîrii sale în cauza *Albert vs. România* din 16 februarie 2010, statuează că art. 6§1 din CȚEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunînd un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs Olanda*, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit reiterează, că printre garanțiile unui proces echitabil, reglementat de art. 6 din Convenția Europeană, se enumeră și faptul că orice persoană trebuie să fie judecată în mod echitabil de un tribunal independent și imparțial, ceea ce a fost realizat și în prezenta cauză, fiind respectate drepturile inculpatului garantate atât de Constituția R. Moldova, Convenția Europeană a Drepturilor Omului, cât și de Codul de procedură penală.

Față de cele ce preced, instanța de recurs conchide că, în prezenta cauză, nu se constată admiterea erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 8), 12) Cod de procedură penală, la etapa judecării apelurilor.

În consecință, Colegiul penal lărgit menționează că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. art. 414-417 Cod de procedură penală și a pronunțat o hotărîre legală și întemeiată, astfel că nu există temei pentru admiterea recursului ordinar în sensul declarat de inculpat.

8. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de inculpatul *Cîrpa Valeriu Ion*, cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2015, în propria cauză penală.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 13 octombrie 2016.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev

Vladimir Timofti

Nadejda Toma